

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Cap. VII. De Amore Dei vtili, qui summus Amoris est gradus, & is duas
habet partes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

S.
Theresi

Opera
Nihil
me

DE AMORE DEI VTI, QUI SVMMVS AMORIS EST Gaudus, & is duas habet partes. Prima est, quando anima per solum Deo placendi desiderium, sine vilo alio respectu, magna seruitij ipsius opera exerceat: vt sine vilo opere, pure viuere, glorificare & adores Deum, zelus quoque proximorum ad celum conducendi: qua sunt tria florum quos sponsa petit. genera. *tertia, quando, quo christum crucifixum qui pomus dicitur, amittatur, labores, tribulationes, & persecutiones petit ac desiderat. & illas si habeat, patienter fert.*

Fulcite me floribus, stipate me malis, quia amore langueo.

De primo genere amoris vtilis, quia est haec opera facere.

Amoris uoluntatem interdum enecat hominem.

Dulcis mors amoris.

Quae lingua dari tam diuina potest, quae proposito meo conueniat! quam te, o sancta sponsa, enecat suauitas? (quia, ut dixi, subinde ea tam excessiua est, ut animam ysq[ue] adeo conueniat, iam nulla prorsus viuendi ratio suppetere videatur) & petis illud qui porro sunt isti flores neq[ue] enim hi malum tuum curare possunt nisi forte ideo eos petas, ut iam plane emori pergas. nam, ut vult fatear, quando anima huc peringit, nihil magis desiderat. Sed hoc loco non quadrat: ait enim, *fulcite me floribus*. Fulcite me petere, non est (ut mihi quidem videtur) mortem petere, sed ut viuendo aliquod praeter obsequium ei, cui tantum se debet det. Nolite putare, carissimi, me exaggeratiue locutam, cum dico languere & mori; sed vere id quod dixi, a parte rei ita contingit. Nam amor nonnumquam tam vehementer operatur, & ita lapsum mnes corporis vites praeualeat ac praedominatur, ut notum quendam personam, quae cum in simili orationis genere versaretur, & locum quemdam cantum audiret, assuetis, nisi cantus iste cessaret, anima sua, praedelectationis & suauitatis, quam Dominus ei quaedam dabat, magnitudine e corpore exiret. Vnde Maestas ipsa dicit ut cantor ille a cantando cessaret. Nam quae in hac solitudine constituta erat, poterat quidem mori, at non dicere, ut cantando nendo cessaret. etenim omnis illius morio exterior huiusmodi est, ut nullam ipsa posset operationem facere, nec aliquatenus moueretur. Intelligebat quidem, quoniam in periculo versaretur, at petere ac sicut dum quis in profundo quodam rei afflictivae somno constitutus est; qui quidem inde emergere vult, at tamen, tamen

eloqui non potest. Hic quidem anima inde digredi nollet: nec meriti pœnosum aut graue foret, sed voluptas summa & gaudium. hoc namq; est quod desiderat. Et sanè quam beata & optabilis mors foret, in huius domini & diuini ipsius amoris manibus mori! & nisi Maiestas eius subinde ei lucem daret & ostenderet; expedire ipsam viuere, & hoc tolerare; imbecillum eius corpus id perferre non posset, si quidem id bonum diu duraret: quare aliud ab eo bonum hic postulat, quo maximo & singularissimo hoc bono egredi sibi liceat: itaque ait, *fulcite me floribus.*

Alium flores hi spirant odorem, quam ij quos hic in terra odonamus: hic ergo sponsa, (vt quidem ipsa intelligo) petit vt eximia magnaque in Domini nostri ac proximi obsequio opera agere queat. hinc gaudet, si hanc recreationem & gaudia amittat: nam hi flores magis ad actiuam, quam contemplatiuam vitam spectant, vt per hoc aliquid perdere videatur, quare suæ petitionis sit compos. cum enim anima hoc in statu versatur, semper operatur; & Martha ac Maria penè iunctim incedunt. nam in actiuo, (quod videtur ipsam exterius) operatur id quod interius est. Cum vero opera actiua ab hac radice oriuntur, sunt mirabiles & odoriferi quidam flores, quia ab hac amoris Dei arbore procedunt, & ob eum solum, sine villo proprii commodi intuitu fiunt: florumque horum odor late sese diffundit, quo multis proficit. Est autem odor, qui durat, nec cito pertranseat, sed qui magnas operationes faciat.

Magis me ipsam declarare volo, vt rem melius intelligatis. Habet quis, verbi gratia, concionem, cum animarum proximorum iudicium propositum, sed, à respectu & commodis humanis adeo mortificatus ac abstractus non est, quin simul aliquam auditoribus complacendi intentionem habeat quo aliquem tam honorem, aut auctoritatem sibi paret, aut si Canonicus aliquis conferendus sit. Sic sunt & alia opera, quæ multi in proximi vtilitatem, & bona cum intentione faciunt: sed accuratè videntes, ne quam propterea ipsi iacturam faciant, aut hominibus in aliquo displiceant. Perfectiones quidem aliquas habent, at cupiunt Regibus, proceribus & populo placere; & cum discretionem procedunt, quam mundus tantum facit & honorat. hæc namq; plurimarum est imperfectionum exculatrix & protectrix; etenim discretionis nomine id vocant, atq; vnam discretionem sit! Hi quidem Maiestati eius seruiunt, quin & alij, multum proderunt: at hæc, non sunt opera & flores quæ sponsa postulat (vt mihi quidem videtur) sed solum Dei honorem & gloriam.

Quid sunt flores. Et melior est amor eius qui facit opera propter Deum, quam eius qui in oratione gustus & suauitates percipit.

Opera vita actiua dum cum contemplatione iunguntur, et ex amore nascuntur, summa sunt perfectio.

S.
Theresi

Opera

N. N.
16

gloriam in omnibus intueri. Nam reuera crediderim, animae
Dominus huc conducit, prout quidem intellexi non magis
rum recordari, & ad se reflectere, quàm si de facto non essent,
dere inquam, iacturamne an lucrum facturæ sint, sed tantum
vt Domino suo seruiant ac placeant. Et quoniam amorem, quod
famulos & filios suos prosequitur, perspectum habent, hinc
illis est proprio gustu & bono carere, quò illis satisfaciunt & seruiant
ac veritates illis declarent, ad ipsorum animabus quàm possunt
modissimè consulendum: nec sicuti dixi, cogitant nunquam
hinc passuri sint iacturam. Vnicum proximi sui lucrum præ
habent, & aliud nihil: & quò Deo magis placeant, sui ipsorum
mi causa obliuiscuntur, quin & vitam suam in petitione amant
verbis ipsorum, in sublimi hoc amore Dei inuolutis, celesti hoc
inebriati, sui non recordantur, & si recordentur, parum curam
hominibus placeant. Huiusmodi qui sunt, multum peccant
lijs.

*Samaritanæ
exemplum.*

Venit hic mihi in mentem id, quod alijs adhuc sæpè me
cogitant, scilicet factum Sanctæ illius Samaritanæ: quàm verò illi
herba debebat faucia esse, quamq; bene in corde suo verbum
toris comprehendisse, cum, quò ciues sui eum lucrarentur, & non
tenus sibi ex illo prodesse, ipsi summet Dominum reliquerit, &
hæc bene & euidenter declarat id quod hic dico! Porro, in
huius caritatis compensationem meruit, vt ei omnes credentes
magnum illum fructum, quem inter oppidanos illos Dominus
cit, suis ipsa oculis cerneret. Vnà è maximis, quæ quidem in
beri possunt, consolationibus (vt mihi videtur) esse debet,
quòd nostra opera & adminiculo animæ nonnullæ ad bonum
gem profecerint. Tunc quippe mihi sapidus horum florem
comedi videtur. Beati vero illi, quibus Dominus hæc gratia
stat: qui ad ei seruiendum quàm maximè obligati sunt. Et sancta
mulier, diuina illa ebrietate ebria, per plateas etiam vocat
clamat.

Quod vero quàm maximè miror, est, videre quomodo
crediderint, eò quòd ipsa, esset mulier. Et certe non debebat
claritatis & æstimationis esse, quando quidem a quatuor
men satis magnæ humilitatis, quoniam, quando Dominus
cata aperiebat, non est indignata, nec molestè tulit (vti ho
do fieri solet, quòd veritas audiri & ferri, nequeat) sed dixit
haud dubiè esset Propheta, tandem ei etiam fidem & cre
derunt, & ad solum eius verbum & annuntiationem

videndum Dominum vrbe egressi sunt. Ad eundem modum etiam multi proximo profunt: nam postquam iam per aliquot annos cum Maicitate eius locuti sunt, esto, quod delicias & recreationes eius habebant, in rebus asperis & laboriosis ei seruire, omittere nolint, licet haec deliciae & recreationes nonnumquam impediatur, hi inquam labores, & eximia opera, & ab arbore tam feruentis amoris producat: illo tamen odor multo diutius durat, & anima talis magis per verba & opera sua proximo prodest, quam multi, qui ea faciunt puluere sensualitatis nostrae, & aliquo commodi proprii intuitu permittunt & facta.

Hinc oritur robur quoddam ad perferendas persecutiones: & hinc sunt poma, de quibus mox ipsa dicit, *stipate me malo*: quasi dicat Domine da mihi labores & persecutiones: & verè eas desiderat, quin etiam fructum inde refert: nam, quia non tam propriam delectationem respicit, quam quomodo Deo suo placeat, hinc volupe illi est, laboriosissimam vitam quam Christus vixit in aliquo imitari. Equidem per pomum, arborem crucis designari existimo, eò quod in articulo Canticozum loco dicat, *sub arbore malo suscinuisti*. Et anima, quae laboribus varijs circumuallata est, magnum auxilium ad amorem expectat, in contemplationis quidem recreatione ordinè non versatur, at magnam in patiendo voluptatem sentit: verum virtuseam non consumit & destruit, quemadmodum suspensionem potentiarum in contemplatione facere verisimile est, si ea non frequens & ordinaria sit. Et non sine ratione ita petit, quia non semper debet esse fructio, vt nihil seruiat, & nò aliquid patiat. Hoc ergo studiosè in nonnullis personis obseruaui (quia propter nostra peccata, non sunt multi tales) qui quòd in oratione & delicijs DOMINI promouetores sunt, eo in proximorum consolationem & salutem mentiores sunt, ac praesertim animarum: & quòd vel vnàm è peccatis moralis statu, educant, multas daturi vitas videntur, quemadmodum initio dixi.

Quis hoc persuadeat ijs, quibus Dominus iam delicias dare incipit: imò verò putabant forsitan, alias illas parum in virtutum propectas esse, & in eo omnia sita esse, quòd ipsi in angustia illo fruuntur. Prouidentia DOMINI, (vt mihi quidem videretur) est, hos non intelligere quoniam alia illa a nemine perueniant, nam per suum quem in principio sentiunt, feruorem, vellent statim vsque eò, quòd illi, saltum facere & peruenire, sed hoc illis minimè expedit, quia nondum satis corroborati sunt lacte eo de quo initio dixi, eos adhuc diutius enutriti &

Bbbb

sustent-

S.
Therese

Opera

N. W.
1716

564 CONCEPTVS AMORIS DIVINI S.M.THERESAE
sustentari opus est. Stent ergo iuxta divina illa vbera: Dominus enim
que cura erit, eos, cum iam robustiores erant, ad altiora & maiora
uehere; quia tunc cum non facerent fructum, quem se se ab opo-
stutos purant; imò verò sibi ipsis nocerent. Sed quoniam in ista
quem vobis indicaui, animam alijs prodesse cupidam deceptam
inuenietis, nec non quantum in eo situm sit periculum, ut ante
bitum tempus prodeat, (& quidem satis diffuse;) hinc illud in-
petere nolo, nec pluribus in hac materia me diffundere: cum in-
tatio mea (cum primum materiam hanc ordire) fuerit, vobis decan-
te & docere, quomodo recreationem & consolationem percipere
sitis, quando aliqua Canticorum verba audietis, & quomodo ista
ea vobis obscura videantur) magna, quæ in illis latent mystica, no-
uoluerit poteritis. Pluribus autem rem hanc pertractare velle, au-
culum & temerarium foret. Deo Dominus, audacia etiam non timet
quidquid dixi hactenus; esto non alia hic mea fuerit intentio, quam
obedire ei qui id mihi faciendum præscripsit. Maiestatis vestrae
in obsequium omnia tendant: si quid in ijs bene dictum appa-
rederis certè id meum non esse; cum sores, quæ apud me non
deant, quanta ea cum temeritate scripserim, idque ob varias causas
opprimor, occupationes. Maiestatem eius rogo; ut eas ego pro-
perientiam possim intelligere. Quæ vero, aliquid horum se habent
existimabit, Dominum laudet; & postremum hoc ab eo petat, ut
ipsam solum fructus deriuetur. Utinam nos Dominus in sua
protectione habeat, suamque sanctam voluntatem
semper adimplere nos doceat.

A M E N.

F I N I S.